

UMUTVAR OLMAK

İnsanları yoran asıl şey olumsuzluklar, acılar, hüznler değildir aslında. Boşa umut kadar hiçbir şey yormamıştır insanı. Gerçek umutsuzluktur boş yere verilen umut. İnsanlar anlayamaz bunu. Acıların hemen dinmesini bekler ve Allah’a sığınır, tabi ne güzeldir bu teslimiyet duygusu. Oysa asıl ihtiyacı olan kendisini gerçekten yoran olumlu düşünme ve kendini avutmadan bir süre uzak kalmaktır. Umut edilemeyen zamanlar vardır: Yaşam zevklerini, hayatın renklerini, eğlenceyi, gülmeyi... Unuttuğumuz zamanlar. Bir süre bu saydıklarımın uzak kalmaya ihtiyaç duyar insan. Güçlü görünmekten uzak kalmaya, mutluymuş gibi yapmaktan uzak kalmaya ne kadarda ihtiyacı vardır aslında. Fakat farkında değilizdir bunların. Acısını hemen atlatıp iyi görünmeye, etrafındaki insanlarda onu avutmaya çalışır. Birisi sevindiğinde mutluluğunu iliklerine kadar yaşamak ister, çabuk geçsin istemez. Peki, neden aynısı umutsuzluk ve hüznünde de mümkün olamıyor, neden biz mutluluğumuzu sonuna kadar hissedip acı ve hüznümüzü geçiştirmeye, saklamaya çalışıyoruz? Oluruna bıraksak içimizdeki o olumsuz düşünceyi yaşayabilsek... Biz istiyoruz ki Güneş hiç batmasın, karanlık etrafa hiç çökmesin ama unuttuğumuz bir şey var. Karanlık olmasaydı eğer güneşin cazibesini nasıl fark ederdi insan? Önce derin bir karanlık olmalı ki Güneş o karanlığın önüne geçsin.

O zaman bütün duyguları yaşamak lazım değil mi! Mutluluğu da, hüznü de, umudu da... Gerçek umut ancak güneş gibi karanlıktan sonra doğacaktır.

Sahra ARSLAN
Öğrenci